

OP DOORTOCHT

ADVENT

Het wereldlijke Nieuwjaar begint met een boel geknal, felle uit-een-spattende kleuren en pijlen in de lucht, alsof we alle sores en boze geesten weg willen jagen en tot de hemel willen reiken. Het vormt een enorme tegenstelling met de start van het kerkelijke nieuwe jaar. We kennen geen boel geknal maar beginnen in alle rust. Er zijn geen felle kleuren, maar tonen het ingetogen paars; het hemelse blauw vermengt zich met het roodbruine van de aarde. We jagen niets de hemel in, maar zien uit naar Gods aanwezigheid op aarde. We ontsteken met zorg één eerste kaarsje op de Adventskrans, en bij elke week dat het donkerder wordt, komt er telkens een kaarsje bij, tot ze voor Kerst met z'n vieren zijn.

ONDERWEG ZIJN

Advent lijkt geen breuk te willen forceren: niets af te willen schieten of met een klap het boek dicht te doen. Het is juist een tijd, waarin we kunnen bezinnen hoe we op weg zijn in ons leven. In de kerkelijke Adventsactie kijken we om naar mensen die getroffen zijn door nood om hen te helpen. Franciscus schrijft in zijn psalm 15 dat God 'onderweg voor ons geboren is', en waar onderweg hebben wij Hem dan gezien (of gemist)? (Matteüs 25) Bezinnend op wat achter ons ligt, bereiden we ons voor opdat wij Hem op de weg die voor ons ligt, niet zullen missen.

GRECCIO

Franciscus bereidde zich ook voor op Kerst. Het is dit jaar 800 jaar geleden dat een vriend hem uitnodigt om Kerstmis bij hem te komen vieren. Franciscus komt, maar hij neemt ook een verlangen mee

naar dat Kerstfeest. Hij wil met zijn eigen ogen zien onder welke erbarmelijke omstandigheden Jezus geboren is. Franciscus haalt hiervoor werkelijk van alles van stal. Alles bereidde hij voor om Christus' komst zich niet te laten ontgaan. Ook wij worden door Franciscus uitgenodigd voor Kerst, om dichterbij te komen en geen buitenstaanders te blijven.

DE STAL IN ORDE MAKEN

Na 800 jaar worden we nog steeds elk jaar uitgenodigd om samen met Franciscus, maar ook met Clara en Elisabeth van Hongarije/Thüringen en andere zusters en broeders Kerst te vieren. Ook wij worden uitgenodigd om ruimte te maken en om te zien. We zijn hierin rijk aan tradities. Bijvoorbeeld de zusters van Moeder Teresa; die leggen voor elke goede daad die gedaan wordt een stukje stro in de kribbe. In kerken van broeders en zusters staat aan het begin van de Advent een lege kerststal in de kerk. Mensen worden uitgenodigd om spullen voor de Voedselbank te brengen. Er zijn zelfs mensen die niet 'kerks' zijn, maar wel komen om wat af te leveren.

HET LICHT ONTSTEKEN

De herders en wijzen waren ook geen kerkgangers, maar lieten zich wel leiden

door een licht (van een stralende ster of een engel). Wij als zusters en broeders worden door Franciscus uitgenodigd om ons voor het Licht dat in de wereld kwam, open te stellen. Mogen we in ons bezinnen en handelen, in onze zorg die verlichting de wereld in dragen. Ik wens ons daartoe allen de rust, maar ook de vaste tred, om

zonder het stof te doen opwervelen, zo te gaan, dat ons niet ontgaat waar God-met-ons onderweg is. Mogen we zo tot lof van God en tot zegen van allen, die weg gaan van vrede en alle goeds.

Roland Putman ofm